

ECOURI

Sintem bucurosi să constatăm că, încă de la primul său număr, suplimentul literar-artistic al ziarului „Scintea tineretului” — CONFLUENTE — a avut ecou în rindurile publicului. Numeroși cititori, îndeosebi tineri, ne-au trimis scrisori înflăcărâte, manifestându-și entuziasmul de a vedea că o veche tradiție a ziarului tineretului — susținerea creației tinerilor — este reluată. Totodată, în multe ziare și reviste au apărut note sau chiar articole mai ample în care suplimentul a fost analizat cu simpatie, în cuvinte încurajatoare. Considerind că acest succes nu este al nostru, ci al literaturii tinerei generații, pe care ne-am propus s-o promovăm prin intermediul suplimentului, oferim, în cele ce urmează, citeva extrase din referirile, aprecierile și îndemnul care s-au făcut în legătură cu CONFLUENTE:

„Deși sint un om foarte zgircit în a ridica în slăvi pe unul ori altul, nu pot să tac după ce am citit primul număr din suplimentul literar-artistic al ziarului „Scintea tineretului”. Felicitări!! Și multă șansă în descoperirea în tonele de sterilitate literară care se vintură uneori prin redacții a minusculului grăunte de aur ce-l reprezintă noul venit (cu har adevărat, nu regizat de prieteni) fie poet, prozator sau critic. Un supliment cu o ținută literară de excepție, care „la fața” unor reviste de profil, prin valoarea și curajul literaturii ce o promovează”.

I.G. ȘEITAN,
merceolog la U.J.C.C. Reșița

„Semnalăm numărul 1 al suplimentului literar-artistic **Confluente** al ziarului „Scintea tineretului”. Intențiile încep să cunoască concretizarea chiar prin acest număr în care găsim poezii semnate de tinerii și talentații poeți Mircea Florin Sandru, Mara Nicoară, Daniela Crăsnaru, Ștefan Mitroi, Ioana Ieronim, Bartis Ferenc, Gabriel Chifu. (...) Interesant în sine, numărul 1 din **Confluente** trezește totodată interesul pentru aparițiile care îi vor urma”.

ROMÂNIA LITERARĂ
din 11 dec. 1980

„Sint membru al cenaclului literar-muzical „Moldova” din Piatra-Neamț. Aș dori să salut cu cea mai mare bucurie apariția primului număr al suplimentului literar-artistic al ziarului „Scintea tineretului” (...). Aș dori să felicit pe cei care au avut această laudabilă inițiativă”.

MIHAI C. CONSTANTIN,
Piatra Neamț

„Scintea tineretului” de simbătă, 29 noiembrie 1980, ne face plăcută surpriză a unui supliment literar-artistic, „Confluente”. Cu apariție lunară (deocamdată?), suplimentul se vrea, conform unui energie „La începutul drum”, „un instrument de entuziasm, dar și severă iscodire a ceea ce se întâmplă esențial în creația tină, a ceea ce s-a produs și a ceea ce e pe cale să se producă”, „un spațiu în care tinerii cititori, colegii noștri de generație, vor afla vești bune de la tinerii creatori” (...). Orientate către a surprinde mișcarea tinerei creații, rubricile suplimentului, „Se anunță o carte”, „Distingem o voce”, „Constelații lirice”, „Azi vă prezentăm un cenaclu”, „Poșta redacției”, cu greu reușesc să cuprindă materia mult mai bogată pe care — se pare — redacția o are la dispoziție”.

FLACĂRA din 4. dec. 1980

„Tin să vă felicit și să vă spun un sincer „bravo” pentru frumosul și unicul supliment literar și artistic „Confluente”, care sper că mai devreme sau mai târziu va deveni săptămânal, fiind un exemplu strălucit pentru celelalte ziare”.

WILHELM WEISS,
Timișoara

„Un excelent supliment de creație literară, conținând poeme, proză, semnate de cei mai importanți scriitori tineri, publică ziarul „Scintea tineretului”. Așteptăm cu interes următorul număr”.

SĂPTĂMINA din 5 dec. 1980

„Profund impresionat după parcurgerea suplimentului literar-artistic „Confluente” nr. 1 al „Scintei tineretului”, doresc să vă mulțumesc și să vă felicit pentru această reușită și inițiativă, dorind ca ea să se permanentizeze”.

ALEXANDRU
CRISTIAN MILOȘ,
muncitor, Bistrița

„Cronica, care, programatic, a promovat tinerii, salută ideea de a cultiva săptămânal literatura și artele într-un cotidian ca „Scintea tineretului”. Credem însă că spațiul primului număr al suplimentului este încă restrâns. „Vor fi aceste pagini un fapt de istorie literară?”, așa începe articolul-program al **Confluente**. Dacă va fi să fie chiar în acest format o prezentă, o prezentă vie, incitantă, va fi sigur și un fapt de istorie literară. Noi îi urăm să fie!”.

ION ȚĂRANU
în Cronica din 19 dec. 1980

Începem aici șirul exemplificărilor pentru că ne-ar trebui spațiul tipografic a multor... suplimente pentru a da o imagine completă a ecoului produs în rindurile publicului și specialiștilor.

Forța patriei

Forța patriei nu vine din singurătate,
Forța patriei nu vine din tristețe
Forța patriei nu stă în mulțumirea
Celui care trage pe spuza sa bucata de piine
Forța patriei nu stă în arginții ascunși
Pe care-i sună, unul sau altul
Forța patriei — miinile noastre aurind nimbul lor
de sudoare

Forța patriei — cei harnici, cei mulți, cei care
nu mint niciodată

Forța patriei — pământul etern uriaș
Respirind ca o cometă ciudată

Forța patriei — încrederea că miine răsare soarele iar.

MIRCEA FLORIN ȘANDRU

Aniversare

În vîrsta necuprinsă și senină
Tu, Țară te-nveșmintă cu lumină
Noi sintem fiii unui sfînt popor
Republică sub mindru tricolor!
Obștescul rost sub brațe muncitoare
Se-nalță azi în limpede iubire.
Istoria-și scrie cartea viitoare
Cu suverană, demnă nemurire —
Rai peste plai și-n suflete visare
Griul e pîinea care-n noi răsare
Cu rostul vieții simplu, umanist
Și-un limpede destin de comunist

ION POPA ARGEȘANU

SCRIITOR TÎNĂR

Nici o generație de scriitori nu este compusă numai din sceptici sau din entuziaști. O familie diversificată, completându-se și alcătuind în totalitate un tablou al tendințelor celor mai contradictorii, iată ediția de condacieri pe care o înregistrează hirtia din sfert în sfert de secol. Gruparea după așiniții electivă nu este un lucru nou, cum nu este nou nimic în procesul de respingere sau de exaltare a unor stiluri. Scriitorul se naște de fapt într-o familie de frați vitregi. Lucrul este firesc pentru că în creația artistică nimic nu mi se pare mai monoton decît repetarea. ca la șapirograf, a individului literar. Ar fi trist să avem zece poezi, poate la fel de mari ca Eminescu, care să scrie la fel ca el. Începînd cu al doilea, ceilalți nouă ar deveni brusc epigoni.

Fiecare generație de scriitori își are liderii ei, adică cei ce au spart tiparele, care s-au hrănit cu opera înaintașilor și au găsit o poartă în piramida nesfîrșită a invenției de cuvînt. Dar astăzi nu se face, cum crede încă unii, cu negura a tot ce a fost înainte, cu disprețul măturisit sau mascat, față

de ceea ce i-a construit. În artă nu există generație spontană și nici literatură nu este scutită de această lege. Ceea ce este nou a partine deopotrivă și timpului în care marele scriitor necunoscut care vine din urmă îl trăiește, dar și propriei sale individualități. Șeful unei generații de scriitori este, mai înainte de toate, un evadat din canoane, un pilot de încercare.

Singura mare descoperire pe care am făcut-o într-o carieră literară care, iată, devine destul de lungă, e aceea că nimic nu se dobîndește decît prin muncă. Munca scriitorului pare un lucru la îndemîna oricui. Cititul și învățarea scrisului își închipuie unii că sint ocupații ușuratică, care nu cer un efort deosebit. Scriitorul adevărat știe mai bine decît oricine că gențile rămîn, dincolo de studiile făcute, niște mari autodidacti. Diplomele universitare și învățăturile adiacente, obligatorii la un creator serios, — prin asta înțelegînd alte discipline: de la științe la medicină; de la astronomie la pictură, de la arhitectură la muzică — nu certifică decît o

perfecționare a studiului.

„Știu că nu știu nimic”, celebra butadă nu e numai un cuvînt frumos, de spus la ocazii, mai des cînd constatarea a fost făcută aproape de sfîrșitul unei vieți; ci o tragică concluzie, aceea că timpul nu-i ajunge omului care pleacă de pe planetă întotdeauna nedeșăvîrșit. Un scriitor mulțumit de sine, la douăzeci de ani, cum am întîlnit destui, sîrbătorit de critici imprudenti, mi se pare de neconceput. Intrarea pe poarta mare a literaturii nu este o zi a onorurilor martiale, ci abia începutul chinătorului drum al cunoașterii. Un vers fermos al lui Călinescu („am fost ursit să adorm cu capu-n carte”), rezumă acest, travaliu uriaș.

În general dau sfaturi proaste. Așa că n-o s-o fac nici de data aceasta. Ce să spuie acestor minji care adulmecă o iarbă pură, a metaforelor și care visează la aplauzele celeste ale celor instalați deja în Parnas?

— Priviți-vă în conștiință și angajați-vă să nu trădați cuvintele.

EUGEN BARBU

ÎN ACEST NUMĂR

● Se anunță o nouă carte — **DIMINEAȚA CU SOARE STRĂLUCITOR**

(fragment dintr-un roman al lui Alexandru Papiilian) ● **CONSTELAȚII LIRICE** (poezii semnate de Horia Bădescu, Nicolae Dan Frunteletă, Franz Hodjak, Carolina Ilica, Gheorghe Istrate, Ștefan Mitroi, Lucia Negoită, Mara Nicoară, Olimpiu Nușfelean, Cristian Petre, Dan Rotaru) ●

Prezentarea **CENACLULUI TIMISIENSIS** de la întreprinderea de aparate electrice de măsurat din Timișoara ● **POȘTA REDACȚIEI**

CONFLUENTE

SE ANUNȚĂ O NOUĂ CARTE

DIMINEAȚA CU SOARE STRĂLUCITOR

Autorul se explică

Fragmentul alăturat face parte dintr-un roman ce peste puțină vreme va apărea în librării. Nu vreau să-i divulg trama; totuși câteva cuvinte lămuritoare se impun. E vorba de o atitudine artistică și socială (etică, s-ar putea spune) mai limpede decât a multor alte cărți de proză apărute în ultima vreme. Nu e o polemică. E un punct de vedere constituit ale cărui negații sau confirmări cu privire la actualitate sînt implicite. Ca să fiu mai explicit, e vorba de un chip aproape singular în momentul de față al prozei noastre. Sînt de părere că e din ce în ce mai mare nevoie de o proză care să se ocupe de problemele reale și de neocolit ale vieții contemporane. Privirea pe care mulți o aruncă asupra „obsedantului deceniu”, necesară fără îndoială pentru înțelegerea condițiilor actuale de existență, a devenit, pe drept cuvînt, obsedantă. Cred de aceea că, fără a înceta explorarea acestui trecut apropiat nou, ne este necesară în egală măsură explorarea, chiar temerară, a actualității. Romanul pe care îl tipăresc acum încearcă să facă față acestei cereri. Cele șase personaje principale ale cărții mele sînt oameni tineri, oameni pentru

care viața a început de curînd, oameni care sînt marcați în primul rînd de actualitatea contemporană, și abia apoi de aceea a părinților lor, chiar dacă aceasta din urmă e în mare măsură determinată. Pentru că tot am vorbit despre viața contemporană, trebuie să spun cu hotărîre că aceasta este mult mai bogată și mai complexă decât ar putea ea să apară pentru un privitor neavizat. Nu voi ascunde așadar că reflecția mai îndelungată se impune. De aceea, speța romanului, să-i zicem clasic, de confruntare inevitabilă a unor atitudini, a unor destine, pare abandonată de autori. Romanele apărute în ultima vreme sînt, cu foarte rare și ferice excepții, lungi povestiri. Lipsește ciocnirea, conflictul. Așa încît, la sfîrșit, trebuie să constatăm că lipsește și personajul. Într-o lungă povestire, personajul principal se transformă în observator și narator. Nu are altă șansă. Povestirea, ca gen literar, nu poate fi lungă. Cînd este — rezultatul e un text lung fără indentitate artistică. Nefiind nici memorii, nici roman, nici „fiziologii”, aceste lungi texte devin un soi hibrid de fictivitate dare de seamă, neconvingătoare și infecundă psihic. Cu alte cuvînt, într-o vreme cînd în

fiecare oră ajung la noi tot felul de știri, cînd comunicarea (uneori chiar cu riscul sărăcirii) trebuie să fie cît mai scurtă, expresia lapidară e un semn de respect și, nu o dată de eleganță. Fapt ce se confruntă cu complexitatea existenței noastre contemporane. Echilibrul dintre aceste două imperative e greu de ținut. Dar nimeni nu spune că literatura e un lucru ușor. Aș îndrăzni chiar să spun că nu mai e vorba de literatură, acum, sau nu numai despre literatură. Adevărata literatură are întotdeauna nenumărate alte implicații. Despre acestea e vorba.

În fine, după cum ați observat, am folosit în câteva rînduri expresia „am încercat”. E o „încercare” de modestie. Și ea e contrazisă de realitate: am predat romanul, l-am pus pe drumul spre public. Pentru că sînt conștient de oportunitatea acestui act. E mai puțin vorba așadar de o încercare. E vorba de o convingere. Or, cine are o convingere, trebuie să acționeze conform ei. Desigur, e vorba și de un risc. Un risc asumat în deplină cunoștință de cauză însă se numește demnitate personală.

ALEXANDRU PAPILIAN

Alexandru Papilian

Fără a fi dintre acel care-și publică mai întîi părerile și apoi, dacă le mai rămîne timp, operele propriu-zise, Alexandru Papilian s-a impus în creația tînă prin caracterul implicat polemic al aparițiilor sale editoriale. Cele trei cărți publicate pînă acum, „Dihorul”, „O seară de noiembrie”, „Făpturi neînsemnate”, sînt tot atitea urmări nemijlocite și, mai ales, ferice, ale unor enervări în raport cu situația din literatura noastră de la un moment dat. „Făpturi neînsemnate”, de exemplu, cea mai bună carte de pînă acum a lui Alexandru Papilian, e, prin titlul credit acordat cotidianului banal, „făpturilor neînsemnate”, o viguroasă replică la o literatură hoinărină prin imense și depărtate spații metafizice în căutarea marilor probleme de dezbătut în timp ce acestea stau ascunse în adîncurile, totdeauna fascinate pentru un scriitor care se respectă, ale lucrului mărunț. Cum lesne se poate vedea din fragmentul pe care-l publicăm mai jos, „MICEL”, noua carte a lui Alexandru Papilian se anunță ca o polemică pe care autorul pariază. Abordarea unei problematice morale obținute, narativitatea adunîndu-și lent, gospodărește, firele, stilul sters, de cronicar sirgîncios, sînt tot atitea viclene aparențe pentru o carte care-și propune să demonstreze adîncimile de filozofie și artă ale actualității.

ION CRISTOIU

După ce se spală și se îmbracă, în timp ce strîngea prin casă și împacheta lucrurile, puține de altfel, pentru ziua pe care vroiau s-o petreacă la strand, îi veni în minte un cîntec caraghios de muzică ușoară, o fabulă răsturnată, în care se spune că greierele e și el bun la ceva în comparație cu furnica.

Fredona încetșor cu vocea pe care și-o știa subțire și cristalină.

„Noi coborîm” auzi ea vocea lui Emil din bucătărie.

„Mergem să spălăm mașina”, strigă și Sorin.

Marcela surise. Sorin era topit după mașina asta. Ar fi stat ceasuri întregi la volan, numai așa, să aibă sentimentul că el conduce. Iar cînd talcă-său mestecea ceva la ea — ce anume făcea, Marcela n-ar fi putut spune nici în ruptul capului, de altfel după opinia ei, nici Emil nu știa prea bine de ce deschide capota și de ce se bagă în motor pînă la briu, probabil că vroia să învețe, sau poate că-l fascinau și pe el surubăra și înfiorcherea de fire din motor, cine știe —, cînd Emil se pornea, hotărît, să pună la punct mașina, Sorin era în al nouălea cer. Se învîrtea prin jur, puneă tot soțul de întrebări sau tăcea meditativ — acestea erau momentele cele mai uimitoare: tăcea și privea îndelung fiecare piesă, ansamblul, în mîntea lui petrecîndu-se cine știe ce legături, cine știe ce descărcări de visuri și de conștiință, devenind chiar de pe acum, de la vîrsta aceasta fragedă, o personalitate despărțită de a părinților, de a mamei lui, o personalitate care, pe măsura acumulărilor ce vor veni (și dacă toate vor fi atît de diferite de lucrurile pe care le știa Marcela, cum va evolua bălatul?), se va îndepărta din ce în ce mai mult de ceea care i-au dat viață, respectînd firește o lege naturală, dar cît de nedreaptă! — trăia oricum, din plin, momentul acesta banal și lipsit de semnificație pentru Marcela, deschiderea motorului, spălarea carosierii, curățenia interiorului, stropitul și ștersul parbrizului și așa mai departe.

Își aminti de o duminică în care, făcînd de serviciu, reușise să se detașeze de bibliotecă, de vîrștea și liniștea ei, privindu-se oarecum din afară și înțelegînd că pînă și ea, Marcela, dacă e contemplată de departe, se transformă într-un boț oarecare de carne. Între zidurile groase ale bibliotecii, adăpostită în fosta clădire a Bursel, ori între plăcile de beton ale blocului. Un simplu boț de carne, numit femeie. Alături de altele numite bărbați, sau copii, sau bătrîni. Biblioteca era tăcută, nu venise nimeni să-i ceară nimic, lăsînd-o liniștită în mușea biroului. Era bine, mult mai bine decât acasă, printre cratite și rufe de copil. Se simțea, deși n-avea motive, aproape odihnită. Momentul nu durase mult însă. O cuprinsese dorul de Mihai, mai ales că se certaseră. Din cauza ei — întotdeauna era din cauza ei. Mihai nu putea fi decît nervos sau plictisit, dar niciodată supărat pe ea, nu avea pretenții asupra ei, nu încerca s-o rupă cu Emil, așa cum făcuse ea adeseori (de

ce? n-ar fi putut spune; se înspăimînta la gîndul că Mihai ar fi putut s-o la vreodată în serios, să-și lase casă și nevastă și să cadă pe capul ei, așa, ca o pedeapsă pe care ea n-ar fi putut-o înlătura, obligînd-o prin urmare să se despartă și ea de Emil, să plece de acasă și să se ducă undeva, oriunde, să trăiască alături de Mihai, fapt pe care îl știa de-a dreptul imposibil de suportat). Și, cu toate că-și spusese chiar în dimineața aceea că destinul îi fusese favorabil despărțînd-o de acest calvar permanent, de Mihai, de nebunul și veșnic agitatul Mihai, de acest microb care nu-i dădea pace, se trezise visînd (ingrijorător de supusă) la momentele de „tandrețe și dulceață” pe care le cunoscuse numai cu el, la clipele de prăbușire în acea prăpastie damnată a disperării imaginate aflată doar la un pas — pe care îl făceau cîteodată împreună — de „paradisul nepăsării” și al „înfruptării deșănțate” din gestul mărunț ce căpăta gustul bucuriei. Mihai însă, grăbit, în felul lui, nu era întotdeauna prezent cu totul la acest festin. Făcea ce trebuia făcut cu gîndul aiurea, neînțelegînd că și lucrurile mai vechi sau altele, obișnuite, pot fi reînțele și pot avea savoare unui lucru necunoscut, presimțit și precunoscut totuși, așteptat, ce mai-l pot avea savoare lucrului iubit. Mihai nu înțelegea însuflețirea pe care și-o poate da dragostea, felul în care această însuflețire se poate „transhuma” în existența obiectelor inconjurătoare, poate fi atinsă nu numai o dată, ci mereu și mereu. Așa cum bucuria existenței distilată, în actul iubirii poate cunoaște momente de paroxism și de maximă dăruire și stăpînire de mai multe ori.

Rămase o clipă în mijlocul camerei, cu mîinile atîrnînd pe lingă trup. Ținea într-una două mașinuțe de-ale băiatului, pe cealaltă, goală, stringînd-o pînă ce unghiile îi intrară în carne. Îi era dor de Mihai. O copleșise dorul de Mihai. Se simțea chemată de el, de tinerețea lui. Ca și atunci, la bibliotecă. Sau nu, nu ca atunci.

Atunci încă se mai chinuia cu imaginea Ioanei. Și-o închipuia

făcîndu-i curte, înconjurîndu-l cu o rețea indestructibilă de fire dure și invizibile, legîndu-l de mîini și de picioare, răpîndu-l libertatea, sufocîndu-l încetul cu încetul pentru ca în final să-i dea ea suflet și să se mindrească cu această realizare, ca și cum această victorie a ei asupra lui Mihai ar fi fost țelul unic și ultim al vieții ei — și nu era, nu era, mă rog? —, ca și cum aceastăucidere, această topire încetată, această dispariție lentă și fără leșire a sufletului lui tînăr, a ființei lui vijelioase și împrudente, ar fi fost lucrul cel mai minunat cu putință.

Acum nu se mai gîndea — cine știe de ce o făcuse atunci? — la martorii existenței lui Mihai, printre care se număra și ea, sau mai exact, ea se considera prima din șir. Nu se mai gîndea că se află în concurență cu familia lui Mihai, cu soția lui, așa urîtă și antipatică cum era. Totuși, amintirea întîlnirii care avusese loc în holul Operei, cînd, cu totul întimplător, îl zărise pe Mihai la bufet, cu Ioana, o chinuia. Geloasă, îi ceruse lui Emil o prăjitură (pe care de altfel nici nu-și amintea dacă o mîncase, probabil că da, de-ar fi fost numai orgoliul în joc și tot ar fi trebuit s-o mînce, pentru a se arăta calmă, indiferentă). Apoi se apropiaseră de ei, ea și cu Emil, acesta simțînd-o încordată și înțelegînd totul deodată.

După spectacol, merseseră cu toții la un restaurant. Ea, care nu intra în restaurante decît o dată la trei ani, și chiar și atunci după lungi discuții și lămuriri, ea fiind aproape inițiativa acestei escapade. (Ce jalnic trebuie să fi arătat! se văitase ea mai apoi, luni în șir, cel mai adesea privindu-se în oglindă). Nu suportă ideea de a-l ști pe Mihai dominat de propria sa umbră, așa cum i se păruse că este în cele citeva clipe cît stătuseră împreună în pauza spectacolului. Nu suportă ideea de a n-o cunoaște pe aceea care îl avea de drept pe Mihai și cu care tînărul, iubitul ei cu ochi căprui și verzi împărțea o multime de bucurii și neazuri, la fel cum făcea și ea cu Emil, dar altminteri de fapt, fiindcă el însuși, Mihai, era alt-

minteri decît soțul ei. Mihai se bucura în alt fel de viață.

La restaurant, conversația nu se legase. Ținșeră tot timpul după un subiect pe care să-l poată atinge cu toții. Sau după cineva, o cunoștință comună care să-i scoată din impas. Nu avuseseră noroc. Și se despărțiseră încordați, antipatizîndu-se. Dar nu asta era important, cît faptul că, la un moment dat, Marcela surprinsese citeva priviri calde aruncate de Mihai nevastei sale, îl surprinsese gestul pe care îl făcuse întinzînd mîna și atîngînd ușor mîrgelele de la gîtul Ioanei, gest care cuprindea și dragoste și duioșie și îngăduință. Probabil că erau noi. Timpită! Fiindcă nu se poate ca Mihai să nu-și fi dat seama că Ioana, la fel ca Emil, simțise ce era între ei doi — doar era femeie! chiar dacă era o femeie urîtă! —, nu se poate ca gestul acela de mîngîlire să nu fi fost făcut cu un scop curat declarativ și liniștitor: tu, numai tu ești nevesta mea, femeia pe care o iubesc, parea că-i spune Mihai Ioanei în momentul acela, și nimic altceva din această lume nu contează față de acest sentiment care mă domină pasnic și puternic, nimic, nici o aventură, nici o femeie, nici măcar anti-femeia din tine, Ioana, umbra mea cu care m-am însoțit pentru veșnicia micii noastre vieți.

În schimb, Emil, firul ei de iarbă!... Ce curaj avusese bărbatul ei uscățiv și nervos. S-o privească în ochi pe ea, pe Marcela. Să-l privească în ochi pe Mihai. S-o privească drept, curat, și pe Ioana. Fără milă și fără ură. Numai curat. Om cinstit și chinuit! Curaj pe care Mihai nu-l va avea în veci!

„Mama, se auzi de jos vocea lui Sorin, hai, mama, că-i gata!”

Marcela se scutură. Dincolo de visurile ei, dincolo de nesigurățile și bijbielile ei aiurite, se afla această certitudine: Sorin, băiețelul, Emil, soțul, triunghiul pe care îl încheidau și îl susțineau toți, fiecare după puterile lui, fără să știe nici unul însă ce rol îl revenea în această încheiere. Dincolo de orice pe lumea asta, la fel cum

între pămînt și soare există o osie de energie care le atrage și le desparte unul de altul, existau acești oameni reali, această materialitate pe care n-o puteau minți nici unul, nici altul; o realitate materială, brută aproape, carea trebuiau să i se supună cu toții, fără discuție și fără șovăire. Fapt care se și întimpla.

Controlă dacă luminile sînt stinse, dacă nu lăsase cumva apa să curgă în baie, se convinsese că aragazul e închis, și ieși.

Se întoarce de la lift, deoarece uitase sacoașă cu ceaceafurice și se simți, cu plăcere, tînără, vicioasă, elastică.

Afară, soarele strălucea cu putere.

CONFLUENTE

CONSTELATII LIRICE

Fidelitate

O lege-ncearcă mai presus de fire
să mă retragă brusc din amintire,
să fiu al altui trup, al altei zile,
al altei voci transcrisă-n alte file.

Dar eu rămân cu-ncredințare-n rol
precum Pământu-și ține axa-n pol
precum mireasma putrezește-n floare,
precum durerea-n rana care doare.

Suindu-mi umbra roditoare-n veac,
imi luminez ființa cu-n copac
prin florile prelinse în albine,
prin fructele rămase-adinc în mine...

Vai, nu sînt mai înalt decît pot fi !
eu sînt bogat mereu cu-această zi
ce-mi crește aripile și mă suie
în muta și-n cruntata mea statuie...

GHEORGHE ISTRATE

Pe loc repaos

(din ciclul „Scrisori din tranșeele toamnei“)

Da, chiar pe locul unde
infloresc eu, ca o ciudată
și în același timp banală floare
unde se măsoară totul cu umbra
care mă linge pe picioare
aștept în repaos, bubuie iarna
imi trec prin umeri cuvinte — trasoare
Și tu — departe, alt continent
alt ger și altă ninsoare
Pe loc repaos, obosit de cînd sper
să se întoarcă regimente de păsări
de pe frontul visului pierdut
imi crește barba de teamă, uit gesturi
pe care, poate, le-am iubit prea mult
Pe loc repaos, ninge peste mine
un munte alb și singur m-am făcut

NICOLAE DAN FRUNTELATA

Trei moduri de a fi tînăr

I

O problemă de geometrie pură :
Pitagora tînăr
în triunghiul de lănci,
tînăr și singur și palid
demonstrînd calm barbarilor
supremația unghiului drept.

II

O problemă politică :
Să-ți cadă amurgul pe piept
și să spui :
Mă simt răspunzător cu singele meu
pentru soare.

III

O problemă de limbă :
A fi sau a exista
nu e tot una !

HORIA BĂDESCU

În vara

În vara frumoasă a trupului
în valea singelui m-am rătăcit
acolo sînt împărăteasa crudă
la umbra bradului tău, la umbra ta
fragedă și urcătoare către zenit.

Atît de limpede se vede în adîncu-mi
ca după ploaie înluminat și pur
somnia de veghe are numai ochi
care te simt, care te înconjoară
cu lacul lor, cu marea împrejur.

Nu simți că mă cutreieră Minunea
strînsă-ntr-o limbă în care
n-am învățat să-ți vorbesc
nu simți c-am dispărut sub
platoșa amiezii
că încă dispar, că te iubesc ?

LUCIA NEGOIȚĂ

Pe cîmpia românească

Ascultînd cum curge cîmpul
spre orașe și spre sate,
auziți cum trece timpul
prin ceasornicul ce bate.

Ascultînd cum cade roua
pe Cîmpia românească,
auziți cum știe timpul
tot mereu să veșnicească.

DAN ROTARU

Conturul patriei

Sub cuvintele spuse de mine sînt mii de cuvinte
Sub pașii mei sînt mii de pași.
Nimeni nu e singur pe pămînt
Toți sintem floarea unei nobile genealogii
O mulțime de oameni ne-a purtat
prin negurile timpului

Din munții lui Decebal, de sub ochiul lui Zamolxis,
Pînă aici, în acest oraș modern
Clădit pe ruinele scufundate în pămînt
Ale unor vechi orașe.

Ciți oameni sînt în mine și vorbesc prin gura mea ?
Pot face ceea ce vreau, sau trebuie să fac
Ce-mi poruncește mulțimea strămoșilor,
Neamul meu ?

O, și cu ochii închiși știu conturul patriei
Săpat în inima mea.

MARA NICOARA

Fotografiile acestui număr
au fost realizate de SORIN
POSTOLACHE și VALERIU
TANASOF

Prea bună țară

Prea bună țară, mina ta pe dealuri
Îngăduie miresmele și suie
Pe ceruri luna limpede de parcă
E crîng de flăcări moi și e gutuie.

Împarte muzici ochiul tău și umblă
Pe văile de liniște sfioasă
O dimineață, și pe ramul toamnei
Tu infrunzești mereu și ești acasă.

ȘTEFAN MIȚROI

Să ne întrebăm

Să ne întrebăm, iubito,
rezemați pe pernele de trifoi
există o mai clară lumină
decît aceea din noi ?

Cum aburesc caii pădurilor...
descălecarăm ca niște șoapte
ajunse pe buza fîntînii
vopsite-n raze și fructe coapte.

Și-acum, să ne întrebăm, iubito,
cum sleim bătrîna fîntînă
nu e nevoie-ploaie de nuferi
crește din noi, pe zări să rămînă.

CRISTIAN PETRE

Apă limpede

Bei apa dimineții ridicînd-o în palmele
cu pricepere făcute căuș.
Apropiînd-o de buzele însetate
îi innoiești veșnicia.

Ultima apărare sau ultima floare
nu-s mai prețioase ca ea.
Cit timp te ține în vraja ei
cuiele morții sînt inutile.

Brazi transilvani au supt-o toată noaptea
dintre pietre albastre
și ea trezită de clipa sincerității
privirea ta și-o asumă.

În palme strălucind, în palmele tale de lut
poate acum alegîndu-te căușul veșniciei.

OLIMPIU NUȘFLEAN

VĂ PREZENTĂM CENACLUL TIMISIENSIS

de la Intreprinderea de aparate
electrice de măsurat din Timișoara

S-au împlinit de curând doi ani de când la I.A.E.M. Timișoara există un ceneclu al tinerilor interesați de literatură. Unii dintre acești tineri scriu, alții doar ascultă, însă toți învață. Învață să înțeleagă și să iubească valorile culturii, învață să dialogheze, învață să-și construiască în mod lucid personalitatea. Dintre cei care pun cel mai mult suflet în întreținerea vieții ceneclului, năzuind să-i transforme numele - Timisiensis - în fenum, îi amintim pe Liviu Pirvan, metrolag, Dușan Baischi, electrician, Zita Bartiș, montatoare, Monica Iușă, montatoare, Aurel Vintilă, montator, Doina Crăciun, montatoare, Maria Căciulan, montatoare, Emil Banciu, electrician, Saul Beloia, mecanic.

O particularitate a activității lor este că scriu nu numai versuri - așa cum se obișnuiește la această vîrstă -, ci și reportaj, povestiri științifico-fantastice, proză umoristică. Directorul întreprinderii, Gheorghe Tirpe, se interesează în-deaproape de... starea literaturii din unitatea pe care o conduce. Culegerea de texte ale membrilor ceneclului - care va apărea în curînd - este prefațată chiar de el. Iată un fragment: „Dorim ca această carte să devină un mijloc de afirmare a tinerilor noștri din întreprindere, să prezinte preocupările noastre actuale și de perspectivă, să fie o oglindă cât mai fidelă a bogăției vieții spirituale pe care o trăim”. Ne asociem acestei urări și prezentăm, în continuare, cititorilor ziarului câteva dintre cele mai recente scrieri ale tinerilor de la Timisiensis.

ALEX. ȘTEFĂNESCU

Toamnă

S-a spart un geam cu zvon de lumină
Și-un ciob mă sfîșie flămînd...
Poate cerbul cu pana l-a spart...
Ca să-mi fure inima, blind.

SAUL BELOIA

Cetate transilvană

șerpuind
cărarea urcă
de parcă ar încerca mereu
să evite o bănuială

zidurile
stau încremenite pe veci în trufie
porțile sînt închise definitiv
clopotnița pare adormită
pentru două trei veșnicii

amurgul are gustul
unei monede de argint or iz de mușetel
sau cărămidă

ca o balanță în echilibru
atîrnă
ora
deasupra amiezii

citeva clipe pare
incert

dacă cetatea
din trecut urcă
or în adîncurile lui
se scufundă

FRANZ HODJAK

În românește de REIMAR ALFRED UNGAR

Aș fi

Aș fi salcie
Ce te cuprinde
În brațe
Acoperindu-te de frunze
De n-ar fi trunchiul
Brădat de cutremure
Ce a făcut ca trupul
Să se crape
Și cuvintele scrise
Să se vadă
Conjugate la timpul trecut.
Aș fi floarea
Ce ți se dăruiește
În fiecare zi
De n-ar fi frumosul
Destrămat
Atunci într-o seară
Cînd salcia înflorise
Și mirosea a floare...
Dar ce se întimplă?
Mina se descojește
Și ochii înfloresc lumină...

LIVIU PIRVAN

Noapte veșnică

Mai dă-mi o stea!...
Și încă una!...
Așază-mi-le-n păr
Cum știi doar tu.
Încuie poarta dinspre zori,
Să-mi pară noaptea asta
O veșnicie.
...Și vino!
Dă-mi mina
Și ai încredere-n mine.
Stelele, mine seară,
Se pot ascunde-n noi.

LENI PETER

Celestă

E-o largă așteptare cerul
iar stelele-mi veghează
atent și rece pulsul.
Pe gura știrbită-a lunii
e-un deget de tăcere:
o ramură de plop...

MARIA CĂCIULAN

Într-o seară

Am prins-o într-o seară : rușinoasă,
Cu-n măr de pe o creangă pe-ascuns se săruta.
Ah, gura mea, cu-n măr se săruta !

Și mărul de pe creangă era roșu.
Și-atît de rece, că îmi amintea
De gura ta aprinsă, gura ta.

CAROLINA ILICA

Se pare că formula „cascadori ai poeziei” aplicată celor ce bat fără succes în porțile ferecate ale verbului a prins. Cîțiva corespondenți s-au declarat mulțumiți fie și numai cu acest grațios premiu de consolare. Gheorghe din Satu Mare îmi scrie că... nu-mi va trimite nimic și mă invită să fiu aspru, deci sincer, cu veletarii („condamnați-ne fără milă, verbul că merităm! Nu lăsați nimic rău (adică știți dvs. cum) să apuce drumul spre plumb. Plîng (nu mă credeți?) cînd văd ceva urît că a apucat pe acest drum. Dv. aveți datoria să nu mă lăsați să plîng...”). Deși pateticul răvaș se încheie cu un straniu ADIO caligrafiat cu majuscule eu îl invit pe Gheorghe din Satu Mare să-și încerce norocul...

Girlea Victor e încă sedus de locurile comune, tranșant „limpezi” dar care nu comunică absolut nimic. Floarea e giuvaer de pietre scumpe, doina e din bătrîni, comorile eident neprețuite etc. Cînd ține cu orice preț să exprime un avertisment cosmic prietenul nostru compune o enormitate ca aceasta: „În rodul vieții adunată / Prostia creierului uman / Face Terra parașută / Plutînd în galaxia lui Uran”.

Interesante producțiile lui Dan Devovia căruia însă simt nevoia să-i spun din capul locului că nu tot ce este exprimat concis e și frapant aforistic. Domnia sa îmi pare că se mulțumește cu doar o scăpărare de gînd ori numai o simplă scăpărare de vers. Frica de prolixitate îl conduce pe un drum încă vetust în care respirația îi e gîtuită de opreliști bizare. Sentințe ca aceasta (cosmică și ea) nu conving: „Oamenii sînt superiori / lui Dumnezeu! / Pentru că el a creat lumea / În șapte zile / iar noi, / într-o singură zi / o putem distruge”.

Iată însă un distih în care mi se pare a detecta un incurajator ceva: „Fiind eu rădăcină / ție îți rămăsese vîntul”. Și iată una dintre cele mai scurte „pocii” din lume: Oul. Da, cam asta e tot. După titlu, „Începutul lumii”, urmează cele trei litere de mai sus. Dan Devovia are obligația de a renunța la teribilismele de acest fel.

Lui Marin Casapu îi reproduc versurile din „Arheologie”:

„Poetul sapă în inima patriei / cetatea de sînge a macilor / cuvîntul său rodește sub pietre / chipul de aur al lui Decebal prin Carpați. / Poetul respiră în inima patriei / satul înveșnicit de fîntîni / brațul său infrunzește pe plug / cumpănînd brazda istoriei sub pămînt. / Poetul trăiește sub o floare de erin / el înfloresce la sărbătoarea patriei / aceeași mireasmă el încă-n adînc / suitoare pietre în liber destin.”

O frumoasă scrisoare însoțește versurile lui Al. George care explică de ce își lubeste versurile: „Pentru că am scris fiecare «poezie» într-un anumit moment dominat de-o anumită stare, pentru că recitîndu-le îmi trezesc sentimentele cu care le-am scris, pentru că simt că dacă nu aș fi scris un vers atunci cînd el mi-a cerut-o, aș fi făcut-o mai tîrziu, dar omul, ideea tot ar fi apărut”. Gînduri energice articulate pentru un june de 17 ani pe care cred că nu-l supăr spunîndu-i că acum el lubeste de fapt versul... altora și că mi se pare mai interesantă etapa în care îți urăști unele versuri cu credința că te-au „trădat”, că nu te reprezintă. Îi sugerez lui Al. George să abandoneze, deocamdată, versul alb și să încerce scule clasice. Acum el își topește proza confesivă în versuri albe (pină la decolorare) și glasul său capătă o nedorită notă de artificialitate sentențioasă. Sînt sigur că mai tîrziu...

Convins de materialitatea cuvintelor, Nicolae Petricsek își pune capul pe „umărul” lor într-o poezie notabilă pentru fluenta ei: „Rămîne doar luna să cearnă / polen, peste pașii noștri întîrzițați, / întinși, peste ierburi mai tinere / pină ating anotîmpuri străine / ultime zăpezi, pete albe, / ca niște aripi rătăcite de păsări / Nu ne mai întrebă teii / cînd ne vin sub ferestre, nimic, / despre fluviul pietrelor, / despre zăpada bradului fulgerat, / în care, coarnele cerbului / popas, de o clipă vor face. // Eu port la vedere sentimentele mele. // Urma aripii primei păsări, lasă zborul, / o umbră, ce face aerul / să tremure, ca o coardă. // Adună frunzele și caută, / lacrima clară, strecurată în mesteceni, / sau plînsul ridică-l, de pe umerii / sălcilor. / Am uitat, nu mai știu să dezleg / amintirile. / Copacii cînd vor fi de frunze uitați, / deveni-vor gesturi largi, / de împăcare / și liniște”.

Închei aici puținele glose pe marginea unor poezii trimise redacției rugîndu-i pe cei ce îmi vor scrie să-și însoțească versurile cu cîteva rînduri de „proză” răspunzînd incintanței întrebării De ce scrieți?

Mai sînt dator să fac precizarea că mai jos iscălitul nu e redactor al Științei tîneretului (din motive... să zicem de vîrstă).

GHEORGHE TOMOZEI